

think.

THE HAGUE INITIATIVE
for INTERNATIONAL CO-OPERATION

Haag-uttalelsen fra jurister
om den israelsk-palestinske
konflikten

Utvidet utgave

30. november 2017

Norsk oversettelse utgitt av
Senter mot antisemittisme
Oslo

Dette dokumentet, "Haag-uttalelsen fra jurister om den israelsk-palestinske konflikten," er en oversettelse til norsk av en utvidet versjon av dokumentet "The Hague Statement of jurists on the Israel-Palestine conflict." Ansvarlig for oversettelsen, utgivelse og distribusjon i Norge er *Senter mot antisemittisme* i Oslo. Dokumentet ble i 2017 utgitt av The Hague Initiative for International Cooperation, *thinc*. Dokumentet mm. er tilgjengelig på *thinc* sin hjemmeside: <http://www.thinc.info/> og på hjemmesiden til Senter mot antisemittisme, SMA: <http://sma-norge.no/>

© 2017 *thinc*. The Hague Initiative for International Cooperation

© 2018 *thinc*. Haag-initiativet for internasjonalt samarbeid

Når det gjelder kartskissene i denne publikasjonen, har vi anstrengt oss for å oppspore rettighetshaverne og å anerkjenne opphavsrettighetshaverne og å opplyse om tillatelse til å publisere fra forfattere og utgivere hvor dette er nødvendig. Om vi av vanvare skulle ha mislykkes i dette, vil vi mer enn gjerne rette enhver utelatelse i fremtidige utgaver.

www.thinc.info

INNHold

<i>OM DETTE DOKUMENTET</i>	<i>i</i>
<i>INNHold</i>	<i>i</i>
<i>OM THE HAGUE INITIATIVE FOR INTERNATIONAL COOPERATION</i>	<i>ii</i>
<i>INNLEDNING</i>	<i>1</i>
<i>VEILEDENDE RETTSGRUNNSETNINGER OG RETTSLIGE STANDPUNKTER</i>	<i>3</i>
<i>Veiledende rettsgrunnsetninger</i>	<i>3</i>
<i>Rettslige standpunkter</i>	<i>3</i>
<i>KLARGJØRINGER</i>	<i>5</i>
<i>Veiledende rettsgrunnsetninger</i>	<i>5</i>
<i>Rettslige standpunkter</i>	<i>7</i>
<i>DELTAKERE PÅ HAAG-SEMINARET 28. OG 29. JUNI 2017</i>	<i>17</i>
<i>VEDLEGG</i>	<i>18</i>
<i>1. Balfour-erklæringen av 2. november 1917</i>	<i>18</i>
<i>2. Artikkel 22 i Folkeforbundets Pakt av 28. juni 1919</i>	<i>19</i>
<i>3. San Remo-resolusjonen av 25. april 1920</i>	<i>20</i>
<i>4. Mandatet for Palestina av 24. juli 1922 (Relevante bestemmelser)</i>	<i>21</i>
<i>5. Artikkel 80 i FN-pakten av 26. juni 1945</i>	<i>23</i>
<i>6. Sikkerhetsrådets Resolusjon 242 av 22. november 1967</i>	<i>24</i>
<i>7. Sikkerhetsrådets Resolution 2334 av 23. desember 2016</i>	<i>25</i>
<i>KART</i>	<i>27</i>
<i>Kart 1: Det britiske mandatområdet</i>	<i>27</i>
<i>Kart 2: FNs Delingsplan (1947)</i>	<i>28</i>
<i>Kart 3: Israel etter våpenhvileavtalene i 1949</i>	<i>29</i>
<i>Kart 4: Israel etter Seksdagerskrigen (10. juni 1967)</i>	<i>30</i>
<i>Kart 5: Israel etter fredstraktaten med Egypt (1982)</i>	<i>31</i>
<i>Kart 6: Oslo-avtalene (1993)</i>	<i>32</i>
<i>Kart 7: Jerusalems kommunegrense (etter Seksdagerskrigen)</i>	<i>33</i>

OM DETTE DOKUMENTET

Den opprinnelige versjonen av Haag-uttalelsen fra jurister om den israelsk-palestinske konflikten ble utgitt 31. oktober 2017. Den er tilgjengelig på nettsiden www.thinc.info. Det foreliggende dokumentet er en utvidet utgave av den opprinnelige versjonen som inkluderer kartskisser og avskrifter av (utdrag fra) eksterne og historiske dokumenter. Fordi offisielle norske oversettelser av disse dokumentene ikke er tilgjengelige, er disse tekstene i den norske utgaven beholdt på sitt opprinnelige språk.

OM HAAG-INITIATIVET FOR INTERNASJONALT SAMARBEID

Haag-initiativet for internasjonalt samarbeid, (*thinc*) er et initiativ til å studere forholdet mellom Israel og nasjonene for å fremme internasjonal fred og sikkerhet, vennskapelige forhold mellom nasjoner og fredelig løsning på konflikter basert på prinsippene for rettferdighet og folkerett.

www.thinc.info

DEN INTERNASJONALE KONFERANSEN FOR SANNHET, RETTFERDIGHET OG FRED

Den internasjonale konferansen for sannhet, rettferdighet og fred, ICTIP, er en stiftelse som arbeider for fred mellom Israel, palestinerne og deres naboer. Initiativtakerne deler visjonen om at fred bare kan oppnås når alle parter oppnår rettferdighet på grunnlag av folkeretten.

www.ictip.org

INNLEDNING

Den 23. desember 2016 vedtok FNs Sikkerhetsråd, UNSC, Resolusjon 2334 som inneholder en rekke utsagn om rettsforhold og fakta vedrørende Israel, "tostatsløsningen" og "det palestinske territoriet som har vært okkupert siden 1967." Sikkerhetsrådets resolusjonstekst –

- viste til "okkupasjonsmakten Israels forpliktelse til samvittighetsfullt å overholde sine rettslige forpliktelser og ansvar under Den fjerde Genève-konvensjon om beskyttelse av sivile i krigstid av 12. august 1949";
- fordømte "alle tiltak rettet mot å endre den demografiske sammensetning, karakter og status til det palestinske territoriet som har vært okkupert siden 1967, inkludert Øst-Jerusalem, inkludert *inter alia* byggingen og utvidelsen av bosettinger, overføring av israelske bosettere, konfiskering av land, nedrivning av hjem og fordrivelse av palestinske sivile i strid med internasjonal humanitærrett og relevante resolusjoner";
- stadfester "at Israels opprettelse av bosettinger på det palestinske territoriet som har vært okkupert siden 1967, inkludert Øst-Jerusalem, ikke har noen rettslig gyldighet og utgjør et flagrant brudd under folkeretten" og krever at Israel "omgående og fullstendig avslutter alle bosettingsaktiviteter" i disse territoriene og "fullt ut respekterer alle sine rettslige forpliktelser i dette henseende";
- avviser enhver anerkjennelse av "endringer av demarkasjonslinjene fra 4. juni 1967, inkludert med hensyn til Jerusalem, med unntak av slike som partene blir enige om gjennom forhandlinger";
- slår fast at Israels opprettelse av bosettinger er "et stort hinder for oppnåelsen av en tostatsløsning og en rettferdig, varig og omfattende fred," understreket at "opphør av all bosettingsaktivitet er essensielt for å redde tostatsløsningen," og anmodet partene om å demonstrere "gjennom politikk og handlinger, en genuin forpliktelse til tostatsløsningen"; og
- anmodet alle stater om å "markere et skille i sine relevante handlinger mellom territoriet til staten Israel og territoriene som har vært okkupert siden 1967."

Sikkerhetsrådet viste spesifikt til den rådgivende meningsytringen av 2004 fra Den internasjonale domstolen, ICJ, i Haag om "*De rettslige konsekvensene av byggingen av en mur i det okkuperte palestinske territoriet*," "Den rådgivende meningsytringen", som støtte for disse påstandene.

Den 28. og 29. juni 2017 kom 24 internasjonale jurister og eksperter på området folkerett fra 12 nasjoner sammen i Fredspalasset i Haag etter invitasjon fra *The Hague Initiative for International Cooperation*, thinc, og *The International Conference for Truth, Justice and Peace*, ICTIP, for å drøfte de rettslige implikasjonene av Sikkerhetsrådets Resolusjon 2334, "Møtet." De undersøkte i hvilken utstrekning denne resolusjonen og Den rådgivende meningsytringen kunne anses som å ha løst den langvarige tvisten om suverenitet i disse territoriene, og hvorvidt foreliggende rettsdoktriner og praksis støtter konklusjonene til Sikkerhetsrådet og ICJ i tilfelle deres erklæringer ikke kunne anses for å ha løst disse spørsmålene. Under møtet gransket de deltakende jurister og andre deltakere i diskusjonen, Sikkerhetsrådets og ICJs fortolkning og bruk av folkerettslige bestemmelser, og undersøkte den rollen folkerettslige bestemmelser spiller og bør spille når det gjelder å fremme en fredelig løsning på den israelsk-palestinske tvisten.

Møtet ble avviklet i henhold til Chatham House-reglene.¹⁾ Deltakerne var enige om utgivelsen av en uttalelse fra møtets arrangører som gir et sammendrag av samtalen og de konklusjonene de kom frem til ("Uttalelsen"). De var enige om at sammendraget skulle representere møtets ånd, uten å knytte noen deltaker til Uttalelsen.

Juristene, hvis navn er listet opp i vedlegget, har alle deltatt i Møtet. Andre eksperter på folkerett som ikke deltok i diskusjonen, har senere sluttet seg til denne Uttalelsen.

De deltagende juristene oppfordrer sterkt til at det blir foretatt en granskning av de rettslige spørsmål som reises av ICJs Rådgivende meningsytring så vel som av Sikkerhetsrådets Resolusjon 2334. De kom frem til at de prosessene som ledet frem til Meningsytringen av 2004 og Resolusjon 2334 – av forskjellige grunner – ikke tilfredstilte hensynet til en åpen, balansert og grundig avveining av alle de relevante faktiske og rettslige spørsmål. Dette resulterte i rettslige kjennelser som ikke på en adekvat måte tok hensyn til den rettslige, historiske, politiske og militære kompleksiteten til disse territoriene og folkene. Dette er reflektert, for eksempel, i merknaden til dommer Higgins i hennes Separate Meningsytring hvor hun sier at "rettsforholdet, historien og politikken omkring den israelsk-palestinske tvisten er uhyre kompleks. ... Konteksten er vanligvis viktig i rettslige kjennelser. ... Jeg finner at den "historien" som er gjengitt av Domstolen ... verken er balansert eller tilfredsstillende."

Det er de deltagende juristenes bestemte oppfatning at en slik granskning er nødvendig for, i overensstemmelse med FN-pakten, å kunne komme frem til en fredelig løsning på den israelsk-palestinske konflikten, basert på prinsippene i folkeretten.

Haag, 31. oktober 2017
A.E.L. Tucker, Direktør
P.J. Hoogendoorn, Sekretær

1) <http://www.continuityforum.org/content/news/2005/14/chatham-house-rule-explained>

LEDENDE PRINSIPPER OG RETTSSPØRSMÅL

Ledende prinsipper

Analysen av statusen til Jerusalem og de territoriene som ble erobret av Israel i 1967, og enhver juridisk erklæring vedrørende statusen til disse territoriene, bør være ledet av de følgende prinsippene i folkeretten:

1. Det folkerettslige prinsipp om stater suverene likestilling krever (a) at alle stater skal behandles likestilt og (b) at rettsregler skal formuleres og anvendes på samme måte for alle tilsvarende stater og konflikter
2. Rettsstaten krever at det gjøres et klart skille mellom folkerett og politikk. Resolusjoner fra FNs Hovedforsamling eller Sikkerhetsrådet reflekterer ikke nødvendigvis en sann og nøyaktig fremstilling av loven.
3. FN-organer (inkludert Hovedforsamlingen, Sikkerhetsrådet og Den internasjonale domstolen) har ikke jurisdiksjon eller myndighet til å løse tvister mellom stater *inter se*, eller mellom en stat og en annen internasjonal aktør uten deres samtykke.

Rettslige standpunkter

Etter de deltakende juristers oppfatning er det, når man anvender disse ledende prinsipper og andre prinsipper i folkeretten på den israelsk-palestinske tvisten, innenfor folkeretten *prima facie* belegg for gyldigheten av de følgende standpunkter/påstander vedrørende statusen til de ovenfor nevnte territoriene:

1. Våpenhvilelinjene fra 1949 (som ofte refereres til som "1967-linjene," "1967-grensene," "4. juni-linjene" eller "Den grønne linjen,") har aldri oppnådd status som internasjonale grenser i henhold til folkeretten. Derfor bør de ikke, verken direkte eller indirekte, henvises til som grensene til staten Israel eller til noen eventuell "palestinsk stat."
2. I samsvar med Mandatet for Palestina som ble utformet som oppfølging av vedtaket til de Ledende allierte stormakter av april 1920, og godkjent av Folkeforbundet i 1922 i den hensikt å gjenopprette "et jødisk hjemland i Palestina," oppnådde det jødiske folk visse juridiske rettigheter til å bosette seg i Palestina – som inkluderte Gazastripen og det som senere er blitt kjent som "Vestbredden," inkludert Jerusalem.
3. Folkeretten fastsetter grensene for nye stater som oppstår på bakgrunn av mandater eller kolonier, på grunnlag av territoriale grenser på uavhengighetstidspunktet. Anvendelse av denne doktrinen (kjent som *uti possidetis juris*) på Mandatet for Palestina, innebærer at staten Israel har et legitimt krav på suverenitet ut til de territoriale avgrensningene av Palestina-mandatet, slik det var i mai 1948 da Israel ble en uavhengig stat, inkludert Jerusalem, Gazastripen og "Vestbredden."
4. Selv om Israel etter juni 1967 på "Vestbredden" og Gazastripen frivillig har valgt å anvende bestemmelsene i internasjonal humanitærrett vedrørende fiendtlig okkupasjon, er Israel ikke umiddelbart forpliktet til å gjøre det, ettersom det er langt fra sikkert at "Vestbredden," inkludert Øst-Jerusalem og Gazastripen kvalifiserer som "okkuperte" territorier i henhold til folkerettens bestemmelser om fiendtlig okkupasjon.
5. Ettersom folkeretten forbyr diskriminering mot personer på grunnlag av rase eller etnisitet, forbyr den utestengelse av jøder fra "Vestbredden," Gazastripen og Jerusalem på grunnlag av deres jødiske identitet.

6. Det er mange eksempler på territorier i verden som kunne betraktes som "okkuperte" (i folkerettens betydning), og hvor flyttinger av befolkning utenfra har funnet sted, så som Tyrkias praksis på Nord-Kypros, Russlands på Krim eller Marokkos i Vest-Sahara. Prinsippet om suverent likeverd krever at israelsk bosettingspolitikk ikke behandles annerledes enn tilsvarende bosettingspraksis i andre påstått okkuperte territorier.
7. Folkeretten støtter umiddelbart en palestinsk rett til selvbestemmelse, men den overlater til de berørte parter å velge avtalte måter å oppfylle denne retten på. Måtene å oppfylle den palestinske retten til selvbestemmelse på er derfor til syvende og sist et spørsmål om politikk, snarere enn juss.
8. Oslo-avtalene som ble fremforhandlet mellom Israel og PLO mellom 1993 og 2000, er fortsatt det eneste omforente rammeverket for forhandlingene om palestinsk selvbestemmelse. De partene som bevitnet avtalene er rettslig bundet til å avstå fra å oppmuntre til brudd på Oslo-avtalene, og kan ikke ta andre skritt som kunne foregripe sluttstatusforhandlingene.
9. I påvente *inter alia* av oppnåelsen av en palestinsk enhet som effektivt og uavhengig kan styre det relevante territoriet, tilfredsstillers ennå ikke "Palestina" kriteriene for en statsdannelse i henhold til folkeretten.

KLARGJØRINGER

Ledende prinsipper

Ledende prinsipp 1: Det folkerettslige prinsipp om staters suverene likestilling krever (a) at alle stater skal behandles likestilt og (b) at rettsregler skal formuleres og anvendes på samme måte for alle tilsvarende stater og konflikter

Prinsippet om staters suverene likestilling kommer til uttrykk i Artikkel 2(1) i FN-pakten. Det har vært beskrevet av Den internasjonale domstolen som "et av de grunnleggende prinsipper i den internasjonale rettsorden" som må "ses i sammenheng med prinsippet om at hver stat innehar suverenitet over sitt eget territorium og at det fra denne suvereniteten tilflyter staten jurisdiksjon over hendelser og personer innenfor det territoriet."¹ Respekt for suveren likestilling krever ikke bare ensartethet i formuleringen av regler, men også i anvendelsen av regler.

En rekke utsagn i Resolusjon 2334 og i Den rådgivende meningsytringen av 2004 når det gjelder anvendelsen av folkerett på den israelsk-palestinske tvisten, synes å stamme fra en forståelse av reglene i folkeretten som avviker fra den alminnelige forståelse av disse reglene i andre sammenhenger.

Især utsagnene om at alle israelske bosettinger overtrer folkeretten, at "linjene av 4. juni 1967" er *de facto* Israels grenser, og at "tostatsløsningen" er pålagt av folkeretten, er typer av utsagn som ikke blir gjort i forhold til andre territorier som kvalifiserer som "okkuperte" under folkeretten, så som Russland/Krim, Marokko/Vest-Sahara og Tyrkia/Nord-Kypros. Israel har rett til å bli behandlet på samme måte som andre stater, og man må derfor være påpasselig med å formulere reglene og prinsippene i folkeretten så objektivt som mulig, og også å anvende dem på en ensartet måte, snarere enn å vedta og anvende regler og fortolkninger utelukkende i forhold til Israel/Palestina.

Ledende prinsipp 2: Rettsstaten krever at det gjøres et klart skille mellom folkerett og politikk. Resolusjoner fra FNs Hovedforsamling eller Sikkerhetsrådet reflekterer ikke nødvendigvis en sann og nøyaktig fremstilling av loven.

Det er et grunnleggende prinsipp i folkeretten at ikke alle internasjonale uttrykk for normer oppnår status som bindende lov. For eksempel rettsoppfatninger som kommer til uttrykk fra FNs Hovedforsamling eller Sikkerhetsrådet, utgjør ikke i og av seg selv folkerett, og de utgjør bare bekreftelse på folkerettslig sedvanerett i den utstrekning de reflekterer vanlig praksis blant stater så vel som den universelle oppfatning blant stater at slik praksis er diktet av normene i folkeretten (den tekniske termen for dette er "opinio juris").

Det internasjonale rettssystemet anerkjenner muligheten for politiske utsagn som ikke er rettslig bindende, og dette er et viktig redskap for diplomater som kan avgi erklæringer om forpliktelse uten å bli oppfattet som å ha skapt rettslige forpliktelser. Politiske utsagn, hvoriblant noen kan kalles "retningsgivende anbefalinger," inkluderer "normative bestemmelser i ikke-bindende tekster,"² og som man kan finne i en lang rekke instrumenter.³ Selv om slike utsagn kan ha visse politiske konsekvenser, er de etter sin natur ikke rettslig bindende eller håndhevnbare.

¹ Jurisdictional Immunities of the State (Ger. v. It.: Greece intervening), Judgment, Feb. 3, 2012, para 57.

² D. Shelton, *Commitment and Compliance: The Role of Non-binding Norms in the International Legal System* 292, Oxford University Press (ed. 2000).

³ A.T. Guzman, T.L. Meyer, *International Soft Law*, Journal of Legal Analysis, p.173, Volume 2, Number 1: Spring 2010.

Selv om politiske utsagn kan gi uttrykk for noble hensikter og over tid kan bli oppfattet som å reflektere folkerettslig sedvane, eller endog stimulere suverene stater til å utarbeide eller forhandle om lovgivning eller konvensjoner, så mangler "retningsgivende anbefalinger" autoritet som kan binde stater rettslig.⁴

Mange resolusjoner fra FNs hovedforsamling og Sikkerhetsrådet som henviser til den israelsk-palestinske konflikten gir eksempler på normative retningslinjer (soft law). FNs Sikkerhetsråds Resolusjon 242 er et godt eksempel. Denne resolusjonen var en ikke-bindende anbefaling fra Sikkerhetsrådet og ble avgitt som reaksjon på den israelsk-arabiske Seksdagerskrigen i juni 1967. Denne resolusjonen fremhevet nødvendigheten av forhandlinger og foreslo retningslinjer som partene kunne ta i betraktning under sine forhandlinger. Et annet eksempel er Resolusjon 194 (1948) fra FNs Hovedforsamling som man legger til grunn for påstanden om at palestinske flyktninger har en "rett til å vende tilbake." Snarere enn å være et bindende rettslig instrument, var denne resolusjonen ikke annet enn et uttrykk for et politisk standpunkt vedrørende flyktninger som oppsto som resultat av den israelsk-arabiske konflikten i 1947 – 1949.

Påstanden eller slutningen om at "tostatsløsningen" er obligatorisk eller nødvendig for å oppnå en rettfærdig, varig og omfattende fred, er et politisk og ikke et rettslig utsagn.

Ledende prinsipp 3: FN-institusjoner (inkludert Hovedforsamlingen, Sikkerhetsrådet og Den internasjonale domstolen) har ikke jurisdiksjon eller myndighet til å løse tvister mellom stater, seg imellom eller mellom en stat og en annen internasjonal aktør, uten deres samtykke.

Folkeretten foreskriver en rekke fremgangsmåter for å oppnå bindende løsninger på rettsvister. Først og fremst kan partene til konflikten selv bestemme en løsning og deretter sammenfatte den enigheten i en bindende rettslig form, så som en traktat. For det annet kan partene henvise tvistemålet til en bindende rettslig dom eller en bindende rettslig voldgift. Ingen av FN-institusjonene (inkludert Hovedforsamlingen, Sikkerhetsrådet eller Den internasjonale domstolen) har jurisdiksjon eller myndighet til endelig å løse tvister mellom stater eller mellom stater og andre internasjonale aktører uten deres samtykke.

FNs Sikkerhetsråd er på vegne av FNs medlemstater blitt betrodd det primære ansvaret for å opprettholde internasjonal fred og sikkerhet. Sikkerhetsrådet har myndighet under Kapittel VII i FN-pakten til å gjøre resolusjoner bindende overfor andre stater. Resolusjon 2334 var en anbefaling fra Sikkerhetsrådet som ble vedtatt under Kapittel VI og ikke under Kapittel VII i FN-pakten. Den er ikke bindende for partene i konflikten og andre medlemstater i FN med unntak av den utstrekning i hvilken den gjentar forpliktelser som på annen måte er bindende.

² D. Shelton, Commitment and Compliance: The Role of Non-binding Norms in the International Legal System 292, Oxford University Press (ed. 2000).

³ A.T. Guzman, T.L. Meyer, *International Soft Law*, Journal of Legal Analysis, p.173, Volume 2, Number 1: Spring 2010.

⁴ Justus Reid Weiner, "The NGOs, demolition of illegal building in Jerusalem, and international law", 2005, published by Jerusalem Centre for Public Affairs (JCPA) www.jcpa.org. See further on the distinction between soft law and hard law the references cited by Weiner: Book review and note, Commitment and compliance: the role of non-binding norms in the international legal system, Dinah Shelton (ed), (2000), American Journal of International Law, Vol.95 (2001), 709; Judgment of the Permanent Court of International Justice in S.S. Lotus (France v. Turkey), 1927 PCIJ (ser A) No. 10 p. 18; H.L.A. Hart, Positivism and the separation of laws and morals, Harvard Law Review 71 (1958), 593, 606-615; Hans Kelsen, Pure Theory of Law, transl. Max Knight (Berkeley, University of California Press, 1967); Ian Brownlie, The Rights of Peoples in Modern International Law, in James Crawford (ed); The Rights of peoples, Vol.1 (London, Oxford University Press, 1988).

Den internasjonale domstolen, ICJ, som er FNs "øverste rettsinstans," spiller en svært viktig rolle i opprettholdelsen av internasjonal fred og sikkerhet. Under FN-pakten og Statuttene til Den internasjonale domstolen har ICJ to roller. For det første har den jurisdiksjon til å løse tvister av rettslig natur som blir fremlagt for den av stater ("omstridte saker"). For det annet har den jurisdiksjon til å utgi Rådgivende meningsuttalelser om rettslige spørsmål etter oppfordring fra FN-organer ("rådgivende jurisdiksjon"). Den Rådgivende meningsuttalelsen om "Muren" fra 2004 ble gitt på særskilt oppfordring fra FNs Hovedforsamling fremsatt i Resolusjon 10/14 av 8. desember 2003. Den Rådgivende meningsuttalelsen fra 2004 er ikke bindende for FNs medlemstater fordi Rådgivende meningsuttalelser etter sin natur kun er rådgivende.

Rettslige standpunkter

Rettslig standpunkt 1: Våpenhvilelinjene fra 1949 (som ofte kalles "1967-linjene," "1967-grensene," "4. juni-linjene" eller "den grønne linjen,") har aldri oppnådd status som internasjonale grenser i henhold til folkeretten. Derfor bør de ikke, verken direkte eller indirekte, henvises til som grensene til staten Israel eller en hvilken som helst mulig "palestinsk stat."

Våpenhvilelinjene fra 1949 var de linjene som atskilte det territoriet som var styrt av Israel fra det territoriet som var kontrollert av Israels naboer (Egypt, Jordan, Libanon og Syria) etter den arabisk-israelske krigen i 1948-1949 (også kjent som Israels uavhengighetskrig). Våpenhvilelinjene ble opprettet gjennom fire avtaler (de separate våpenhvileavtalene som ble undertegnet mellom Israel og hver av landets naboer) og reflekterte, med små variasjoner, de militære styrkenes posisjoner på det tidspunktet da kampene opphørte. De arabiske statene insisterte på at disse linjene ikke skulle utgjøre rettslig bindende grenser. Artikkel II.2 i våpenhvileavtalen mellom Israel og Transjordan slår spesifikt fast at "ingen bestemmelse i denne avtalen skal på noen måte være til skade for de rettigheter, krav og stillinger som hver av partene til denne avtalen har i den endelige fredelige løsningen av Palestina-spørsmålet." Og Artikkel VI.9 slår fast at "partene er blitt enige om at demarkasjonslinjene for våpenhvilen som er definert i artiklene V og VI i denne avtalen, ikke skal være til hinder for fremtidige territoriale løsninger eller grenselinjer eller krav relatert til disse for noen av partene."

Dessuten, å gi disse linjene status som grenser ville innebære å godkjenne bruk av aggressiv makt fra fremmede staters side mot det jødiske folk og (etter 14. mai 1948) mot den territoriale integritet til staten Israel fra Israels arabiske naboers side i den første arabisk-israelske krigen (1948-1949), og ville derfor være i strid med folkerettens forbud mot erobring av territorium gjennom bruk av makt. I løpet av den første arabisk-israelske krigen tok Egypt kontroll over Gazastripen mens jordanske og irakiske styrker okkuperte Judea, Samaria og Øst-Jerusalem (inkludert Gamlebyen). Jordan annekterte senere Judea og Samaria ulovlig. Denne angivelige annekteringen ble bare offisielt anerkjent av tre andre stater (Storbritannia, Irak og Pakistan, – og den siste anerkjente ikke Jordans annektering av Øst-Jerusalem), og ble avvist av Den arabiske liga. Jordans okkupasjon og etterfølgende annektering av "Vestbredden" var klart i strid med folkeretten. Jordans kontroll av området var oppnådd gjennom bruk av makt etter en aggresjonshandling og hadde derfor ingen virkning for staten Israels rett til suverenitet over disse områdene slik Israel hadde ved uavhengigheten i 1948 (Spørsmålet om Israels suverenitet over "Vestbredden," inkludert Jerusalem, og Gazastripen, drøftes nærmere under Rettslig standpunkt 3 nedenfor).

Forbudet mot tilegnelse av territorium gjennom bruk av makt er knyttet til prinsippet om "territorial integritet," som i sin tur er en del av grunnlaget for det westfalske statssystemet, og har lenge vært etablert i det nåværende folkerettslige system som vedrører bruk av makt. Begrepet territorial integritet er blitt nærmere utredet i en rekke erklæringer fra FNs Hovedforsamling, inkludert erklæringen om vennskapelige forbindelser⁵ og definisjonen av aggresjon.⁶

Israels rett som suveren stat til territorial integritet er reflektert i Sikkerhetsrådets Resolusjon 242 og 338 som oppfordrer partene til å forhandle frem en fredsavtale basert på "[o]pphør av alle krav om eller tilstander av krig og respekt for og anerkjennelse av suvereniteten, den territoriale integriteten og politiske uavhengigheten til enhver stat i området og deres rett til å leve i fred innenfor sikre og anerkjente grenser, fri fra trusler eller bruk av makt."

Rettslig standpunkt 2: Ifølge Mandatet for Palestina som ble opprettet som oppfølging av de ledende allierte stormakters vedtak i april 1920 og godkjent av Folkeforbundet i 1922 i den hensikt å gjenopprette "et jødisk hjemland i Palestina," oppnådde det jødiske folk visse juridiske rettigheter til å bosette seg i Palestina – som inkluderte Gazastripen og hva som senere har blitt kjent som "Vestbredden," inkludert Jerusalem.

Mandatsystemet ble skapt av de ledende allierte stormakter i etterkant av Den første verdenskrig i den hensikt, gjennom en vergemålsordning ("trust") å opprette en ny form for styring av territorier overtatt fra de tapende sentralmaktene. Mandatsystemet ble formelt definert i Folkeforbundets pakt og for første gang satt ut i livet i Versailles-traktaten i 1919 i forhold til visse tyske kolonier. Fordelingen av mandater for territoriene til det osmanske tyrkiske imperiet ble de ledende allierte stormaktene enige om i San Remo-resolusjonen i 1920, og de individuelle mandatene ble så godkjent av Folkeforbundets forsamling i årene som fulgte.

Det er klart at visse territoriale rettigheter og plikter ble skapt og anerkjent gjennom mandat-vedtakene. Mens den eksakte egenskapen til de rettighetene som ble tildelt under Mandatet for Palestina har vært gjenstand for mye diskusjon, viser teksten i Mandatet at, med hensyn til det territoriet som den gang var kjent som "Palestina," var det jødiske folk den hovedbegunstigede til disse rettighetene. Ved å innlemme Balfour-erklæringen i Mandatets preambel (hvor "Hans Majestets Regjering ser med velvilje på opprettelsen i Palestina av et nasjonalhjem for det jødiske folk, og vil bruke sine beste evner til å lette gjennomføringen av dette formålet, idet det forstås klart at intet skal gjøres som kan svekke de sivile og religiøse rettighetene til eksisterende ikke-jødiske samfunn i Palestina, eller rettighetene og den politiske status jøder har i et hvilket som helst annet land"), bekreftet Mandatet klart det jødiske folks rett til selvbestemmelse på det territoriet som den gang var kjent som Palestina.

De rettigheter og interesser som ble anerkjent og/eller innvilget gjennom disse instrumentene har aldri blitt avstått fra eller trukket tilbake. Artikkel 80 i FN-pakten sikrer spesifikt at de rettighetene som ble oppnådd gjennom Mandatet for Palestina, vedvarte uavhengig av at mandatmakten Storbritannia frasa seg mandatet og at Folkeforbundet ble erstattet av FN.

⁵ Se FNs Hovedforsamlings Resolusjon 2625 (XXV) av 24. oktober 1970: "Declaration on Principles of International Law concerning Friendly Relations and Co-operation among States in accordance with the Charter of the United Nations" A/res/25/2625.

⁶ Se FNs Hovedforsamlings Resolusjon 3314 (XXIX) av 14. desember 1974: "Definition of Aggression" A/res/29/3314.

Rettslig standpunkt 3: Folkeretten fastsetter grensene til nye stater som oppstår fra mandater eller kolonier på grunnlag av de territoriale grensene som fantes på tidspunktet for uavhengigheten. Anvendelse av denne doktrinen (kjent som *uti possidetis juris*) på Mandatet for Palestina, innebærer at staten Israel har et legitimt krav på suverenitet helt ut til de territoriale grensene for Mandatet for Palestina slik de var i mai 1948 da Israel ble en uavhengig stat, inkludert Jerusalem, Gazastripen og "Vestbredden."

Folkeretten inneholder en rekke prinsipper som håndhevbare grenser kan opprettes i medhold av. Disse inkluderer: Effektiv kontroll, historisk hjemmel og traktater. I senere år er det gjennom mange rettskraftige dommer, inkludert dommer fra Den internasjonale domstolen vedrørende grensetvister i Asia og Afrika, og rettsbetenknninger fra jurister om slike tema som grenser til nye stater som oppsto etter Jugoslavia og den tidligere Sovjetunionen, blitt fremhevet at det mest overbevisende prinsippet for å fastlegge grensene til nye stater er den doktrinen som er kjent som *uti possidetis juris*. Denne doktrinen gjelder for grensene til staten Israel like mye som for andre stater.

Uti possidetis juris er et av hovedprinsippene i internasjonal sedvanerett som har til hensikt å sikre stabilitet, visshet og kontinuitet i demarkasjonen av grenser. Prinsippet tjener til å klargjøre og fastslå de territoriale grensene til nye stater ved å forutsette at stater som oppstår gjennom avkolonialisering eller mandater, presumptivt skal arve de koloniale administrative grensene som eksisterte på tidspunktet for uavhengigheten. Følgelig omdanner prinsippet om *uti possidetis juris* de koloniale og administrative grensene som eksisterte i det øyeblikk den nye staten ble født, til nasjonale grenser. Prinsippet gjelder for staten slik den er [i uavhengighetsøyeblikket], dvs. det gjelder "fotografisk" for den territoriale situasjon som da eksisterer.

I 1947 besluttet Storbritannia å avslutte sin forvaltning av Mandatet for Palestina og underrettet FN om dette. Man bør merke seg at *selve Mandatet ble ikke avsluttet*, men bare Storbritannias forvaltning av det. Når man anvender prinsippet om *uti possidetis juris* på staten Israels grenser (som var den eneste staten som oppsto i Palestina da Storbritannia trakk seg tilbake), ble de administrative grensene for Mandatet for Palestina per 14. mai 1948, grensene for staten Israel som oppsto ved erklæringen av sin uavhengighet på den datoen. Den 15. mai 1948 forlot mandatmakten Storbritannia offisielt Israel. Den østlige grensen for Mandatet den 14. Mai 1948 var Jordanelven og en linje som strakte seg sydover fra Dødehavet (som Jordanelven renner ut i) til Rødehavet nær Akaba. (Mandatet hadde opprinnelig inkludert territoriet til Transjordan, men Transjordan var blitt administrativt fraskilt fra Palestina i 1922 med Folkeforbundets godkjenning og gitt uavhengighet av Storbritannia i 1946.)

Prinsippet *uti possidetis juris* blir generelt forstått som å virke retrospektivt til øyeblikket for uavhengighet, uten referanse til de territoriene som faktisk kontrolleres av den nye staten. Selv om staten Israel således på tidspunktet for sin uavhengighet ikke hadde effektiv kontroll over hele det området som tidligere var omfattet av Mandatet for Palestina, ervervet Israel Mandatets grenser.

De administrative grensene til Mandatet for Palestina forble effektive helt frem til proklameringen av staten Israel den 14. mai 1948. Det er viktig å merke seg at FNs "delingsplan" av november 1947 som ble anbefalt gjennom Hovedforsamlingens Resolusjon 181, aldri ble iverksatt. Dens primære formål var å dele det gjenværende israelske territoriet (som allerede var redusert - som følge av fradelingen av Transjordan i 1922 – med om lag 78 % av det opprinnelige mandatområdet) for å skape uavhengige jødiske og arabiske stater som skulle samarbeide i en økonomisk union. Hovedårsaken til at delingsplanen aldri ble gjennomført, var at araberne avviste den fullstendig⁷ og i stedet valgte å gå til

krig, noe som ødela enhver mulighet for det samarbeidet som var nødvendig for å realisere den økonomiske unionen og som satte bom for ethvert senere forsøk på å gjenopplive resolusjonen. Som følge av den arabiske avvisningen og etterfølgende militære aggresjonen som skjedde i strid med FN-pakten, foretok Sikkerhetsrådet seg ingenting for å gjennomføre resolusjonen, selv om det ble anmodet om det av Hovedforsamlingen. Heller ikke Storbritannia foretok seg noe for å sette resolusjonen ut i livet og avslø å bidra til Palestina-kommisjonens forsøk på å gjøre det.

Endelig er det sterke argumenter for å hevde at intet som har skjedd siden mai 1948 har endret disse grensene folkerettslige status. Helt spesifikt har verken våpenhvileavtalene av 1949, fredstraktaten mellom Israel og Jordan av 1994, PLOs påstander siden 1988 om eksistensen av "staten Palestina," eller Oslo-avtalene vært rettslig effektive når det gjelder å endre staten Israels grenser slik de eksisterte i mai 1948. Dessuten anerkjenner Artikkel 3.1 i fredsavtalen mellom Israel og Jordan at den "internasjonale grensen mellom Israel og Jordan er fastlagt med henvisning til grensedefinisjonen under Mandatet," noe som er signifikant ettersom det fullt ut er i overensstemmelse med anvendelsen av *uti possidetis juris*.

Rettslig standpunkt 4: Selv om Israel siden 1967 frivillig har valgt å anvende bestemmelsene I internasjonal humanitærrett angående fiendtlig okkupasjon på "Vestbredden" og Gazastripen, kan det argumenteres for at Israel ikke er forpliktet til å gjøre dette, ettersom det langt fra er sikkert at "Vestbredden," inkludert Jerusalem og Gazastripen kvalifiserer til betegnelsen "okkuperte" territorier under folkerettens bestemmelser om fiendtlig okkupasjon.

Israel har siden 1967 henvist til disse territoriene (med unntak av Øst-Jerusalem) som "okkuperte," (selv om Israel konsekvent har benektet at bestemmelsene om fiendtlig okkupasjon gjelder *de jure*) og har frivillig som et uttrykk for myndighetenes politikk, sagt seg rede til å overholde bestemmelsene i internasjonal humanitærrett som gjelder for okkuperte territorier, især Den fjerde Genève-konvensjon. Der er, imidlertid, sterke argumenter (med tilslutning fra ledende folkerettsjurister) til støtte for at de territoriene som Israel (gjen)vant kontroll over i 1967, ikke faller inn under den klassiske definisjonen av militær (fiendtlig) okkupasjon i det hele tatt, ettersom der ikke var noen forutgående suveren stat utenom Israel i disse territoriene (se drøftelsen av *uti possidetis juris* i foregående seksjon). Den fjerde Genève-konvensjon er derfor ikke her obligatorisk for Israel som rettskilde.

Jordan kontrollerte "Vestbredden" ulovlig mellom 1948 og 1967 etter å ha tatt kontroll som resultat av en ulovlig aggresjonshandling. Jordans senere forsøk på annektering av dette territoriet var ikke tilstrekkelig til å gi landet rettigheter over området. Med andre ord: Jordan hadde ingen territoriell suverenitet over "Vestbredden" mellom 1948 og 1967. Da Israel slo de jordanske styrkene og gjenvant kontroll over dette territoriet i juni 1967, var det følgelig ikke spørsmål om at Israel tok kontroll over territoriet til en av de "høye kontraherende parter" [dvs. en annen stat] i Den fjerde Genève-konvensjons betydning. Professor Julius Stone som er en fremtredende autoritet på Genève-konvensjonene og statenes forpliktelser i krigstid, har uttrykt følgende:

⁷ Et arbeidsdokument fra juli 1949 fra FN-sekretariatet med tittelen "Det fremtidige arabiske Palestina og spørsmålet om deling," hevder at: "Araberne avviste FN's delingsplan slik at ikke noen av deres kommentarer spesifikt angår statusen til den arabiske del av Palestina under delingen, men heller avviste opplegget i sin helhet." UN document A/AC.25/W.19.

“[M]en etter sin ordlyd gjelder ikke selve konvensjonen for disse territoriene. For ifølge Artikkel 2 gjelder konvensjonen for "tilfeller av ... okkupasjon av territoriet til en høy kontraherende part begått av en annen slik part." For så vidt som Vestbredden, som for tiden holdes av Israel, ikke tilhører noen annen stat, synes ikke konvensjonen å gjelde der i det hele tatt. Dette er et teknisk, om enn et ganske avgjørende juridisk poeng." ⁸

Professor Stones argument gjelder også på samme måte for Gazastripen.

Den fjerde Genève-konvensjon endret i 1949 folkerettens fokus på fiendtlig okkupasjon ved å legge større vekt på rettighetene til befolkningen i det okkuperte territoriet. Imidlertid endret den ikke selve begrepet "okkupasjon." Uten hensyn til den oppfatningen til ICJ som kom til uttrykk i den rådgivende meningsytningen i 2004, er der støtte for det syn at bestemmelsene om okkupasjon ikke er ment å skulle anvendes i situasjoner hvor der ikke er noen suveren statsmakt som er blitt "fordrevet" fra territoriet. Som Benvenisti har slått fast: "Det grunnlaget som hele regelverket om okkupasjon bygger på, er prinsippet om suverenitetens ukrenkelighet ved bruk eller trusler om bruk av makt. ... Ut fra prinsippet om ukrenkeligheten til suvereniteten over et territorium, springer de begrensninger som folkeretten pålegger okkupasenten." ⁹ Formålet med folkerettens bestemmelser om fiendtlig okkupasjon er ikke bare å beskytte sivile mot okkupasjons hæren, men er også (og kanskje først og fremst) å "sikre retten til gjenoppsettelse for den fordrevne suverene staten." I situasjoner (som på "Vestbredden" og Gazastripen) hvor der ikke var noen "fordreven suveren stat" kan det følgelig heller ikke være spørsmål om "okkupasjon" i betydningen til internasjonal humanitærrett. Faktum er at i den grad det overhode var noen som kunne reise krav om lovlig suverenitet over området, så var det Israel som følge av Mandatet. I medhold av prinsippet om *uti possidetis juris*, gjorde Israel som rettmessig suveren stat bare på ny gjeldende sine legitime suverenitetsrettigheter over sitt eget territorium.

Det er dessuten verd å merke seg at tidligere president for ICJ, professor Rosalyn Higgins, har uttalt at "[d]et er ingenting verken i FN-pakten eller i allmenn folkerett som leder en til å anta at militær okkupasjon i påvente av en fredstraktat er ulovlig." ¹⁰ Reglene om fiendtlig okkupasjon som resultat av krig eller konflikt, innebærer ganske enkelt at enhver stat som tar kontroll over tilstøtende territorium som tilhører (eller kreves av) en annen stat, har plikt til å administrere det territoriet midlertidig inntil konflikten er avsluttet og en fredstraktat er fremforhandlet. I mellomtiden er "okkupasenten" pålagt visse strenge forpliktelser som først og fremst er rettet mot å beskytte sivilbefolkningen i det territoriet. Men okkupasjonen [av "Vestbredden"] er i seg selv ikke ulovlig og medfører ikke en obligatorisk forpliktelse til å trekke tilbake alle sine innbyggere fra de territoriene.

Et annet argument mot at det foreligger en de jure tilstand av okkupasjon på "Vestbredden" er det faktum at det foreligger en fredstraktat mellom Israel og Jordan. Som merknadene til professor Higgins antyder, kan der ikke foreligge fiendtlig okkupasjon etter at en fredstraktat er inngått.

Rettslig standpunkt 5: Ettersom folkeretten forbyr diskriminering mot personer på grunnlag av rase eller etnisitet, forbyr den utestengelse av jøder fra "Vestbredden," Gazastripen og Jerusalem på grunnlag av deres jødiske identitet.

⁸ Lacey, I. (red), *International Law and the Arab-Israel Conflict—extracts from Israel and Palestine—Assault on the law of nations* av Julius Stone, annen utgave, med tillegg og kommentarer, oppdatert til 2003.

⁹ Eyal Benvenisti, *The International Law of Occupation* (1993), sidene 5-6. Gjengitt hos Avinoam Sharon, "Why is Israel's Presence in the Territories still called "Occupation"?", Jerusalem Centre for Public Affairs.

¹⁰ Rosalyn Higgins, "The Place of International Law in the Settlement of Disputes by the Security Council," 64 *Am.J.Int'l.L.* (1970) 1-18, side 8.

Påstanden i Resolusjon 2334 om at Israels opprettelse av bosettinger er "ulovlig," sammen med kravet om "linjene fra juni 1967," indikerer at et vilkår for den foreslåtte "tostatsløsningen" vil være fjerning av israelske bosettinger fra de "okkuperte palestinske territoriene." Dette er i samsvar med terminologien i den palestinske Nasjonalpakten og kravene fra de palestinske selvstyremyndighetene, og innebærer at jøder ikke vil få tillatelse til å bo i "staten Palestina."

Kravet om at alle israelere må evakueres fra Øst-Jerusalem og "Vestbredden," diskriminerer mot jøder. Å støtte ekskludering av jøder fra noen del av verden er ulovlig og i strid med prinsipper i FN-pakten. Dessuten, utestengning av jøder fra deler av "Vestbredden" og Jerusalem er også i konflikt med de forpliktelsene medlemstatene i Folkeforbundet tok på seg da de godkjente opprettelsen av Mandatet for Palestina i 1922.

Jøders rett til å bo på "Vestbredden" og Jerusalem stammer ikke bare fra Mandatet, men fra menneskers rett til å etablere og opprettholde sine hjem i pakt med internasjonale menneskerettigheter, slik man finner dem i for eksempel Den internasjonale konvensjonen om sivile og politiske rettigheter.

Det hevdes ofte at fjerning av "bosettere" fra "Vestbredden" er rettferdiggjort fordi forekomsten av israelske innbyggere i disse territoriene "truer med å gjøre tostatsløsningen umulig."¹¹ Det er vanskelig å se hvordan den bare *eksistensen* av jødiske personer eller foretak på "Vestbredden" – i og av seg selv – kan true dannelsen av en palestinsk stat. På samme måte som forekomsten av arabere på Israels territorium ikke umuliggjør den jødiske staten Israel, hindrer eller truer ikke eksistensen av jøder i de "okkuperte territoriene" eksistensen av en palestinsk-arabisk stat i de territoriene.

Dessuten, bortsett fra det faktum at en slik politikk ville være i strid med den retten til bosettingen av jødiske personer som stammer fra Mandatet for Palestina, ville enhver politikk som direkte eller indirekte krever jøder fjernet fra "Palestina" være i strid med prinsipper i FN-pakten, især:

- respekt for menneskerettigheter "(...) for alle uten hensyn til rase, kjønn, språk eller religion;"¹²
- på det enkelte menneskes verdighet og verdi, på menns og kvinners og på små og store nasjoners like rett:
- å skape betingelser under hvilke rettferdighet og respekt for de forpliktelser som grunner seg på traktater og andre folkerettskilder kan opprettholdes;
- å vise forståelse overfor hverandre og leve sammen i fred som gode naboer; og
- ved godkjenningen av visse prinsipper og innføringen av visse fremgangsmåter å sikre at væpnet makt ikke brukes uten i felles interesse.

Rettslig standpunkt 6: Det finnes mange eksempler i verden på territorier som kunne betraktes som "okkuperte" (i folkerettens betydning), og hvor bevegelser av befolkning utenfra har funnet sted, så som Tyrkias praksis på Nord-Kypros, Russlands på Krim, eller Marokkos i Vest-Sahara. Prinsippet om suverenitetslikeverd fordrer at israelsk bosettingspolitikk ikke behandles forskjellig fra tilsvarende bosettingspraksis i andre påstått okkuperte territorier.

¹¹ Se "Statement on the publication of tenders to expand Israeli settlements in Ramot and Pisgat Ze'ev" av the High Representative of the EU for Foreign Affairs and Security Policy fra 8. november 2012 (A 497/12).

¹² Se FN-paktens Artikkel 1 (3) om FN's formal.

Det er mange tilfeller av okkupasjon som faller innenfor Den fjerde Genève-konvensjonens gyldighetsområde. Disse inkluderer: Øst-Timor, Vest-Sahara, Nord-Kypros, Nagorno-Karabakh (Armenia/Aserbajdsjan), Abkhasia og Krim. Israelsk bosettingsvirksomhet er blitt kritisert av FN-organer for være i strid med Artikkel 49(6) i Den fjerde Genève-konvensjon, mens tilsvarende kritikk ikke reises av noen internasjonal aktør eller organisasjon overfor disse øvrige bosettingsaktivitetene.

Påstanden om at Israels "opprettelse av bosettinger" er ulovlig, hviler utelukkende på Artikkel 49(6) i Den fjerde Genève-konvensjon som sier at "[o]kkupasjonsmakten kan ikke deportere eller flytte en del av sin egen sivilbefolkning til det område som den okkuperer." ¹³ Med det mulige unntak av militære utposter, har alle israelere som har flyttet inn i disse områdene siden 1967, gjort dette frivillig – de er ikke blitt presset eller tvunget til å gjøre det av de israelske myndighetene.

Å karakterisere alle bosettinger i Øst-Jerusalem og på "Vestbredden" som "ulovlige," både mistolker og sterkt forenkler ånd og bokstav i Artikkel 49(6) i Den fjerde Genève-konvensjon. ¹⁴ Dessuten er det i strid med Artikkel 6 i Mandatet for Palestina som oppmuntret til jødisk bosetting over hele Palestina, og det er helt uriktig i betraktning av Israels krav på suverenitet i henhold til *uti possidetis juris*.

Det internasjonale samfunn pålegger Israel en standard under Artikkel 49(6) som ikke gjelder for andre påståtte tilfeller av okkupasjon. De deltakende jurister merket seg kommentarene fra professor Kontovich i en nylig publisert artikkel¹⁵ om staters praksis vedrørende okkupasjon:

"Det fremkommer tydelige mønstre fra denne systematiske studien av statspraksis. Det er påfallende at statspraksisen tegner et bilde som er markant uforenlig med tidligere vanlig oppfatning vedrørende Art. 49(6). For det første er migrasjon av mennesker inn i okkupert territorium en nesten allment utbredt egenskap under vedvarende fiendtlige okkupasjoner. For det annet har ingen okkupasjonsmakt noen gang tatt noen som helst forholdsregler for å fraråde eller hindre slik bosettingsaktivitet. Heller ikke har noen okkupasjonsmakt noen gang uttrykt *opinio juris* som antyder at den er forpliktet til å gjøre det. For det tredje, og kanskje mest påfallende: Ikke i noen av disse situasjonene har det internasjonale samfunn eller internasjonale organisasjoner beskrevet migrasjonen av personer inn i det okkuperte territoriet som en overtredelse av Art. 49(6). Selv i de sjeldne tilfellene hvor slik politikk er blitt møtt med internasjonal kritikk, har kritikken ikke skjedd på juridisk grunnlag. Dette indikerer at omfanget av direkte statlig medvirkning i den "flyttingen" som kreves for å utgjøre en overtredelse av Art. 49(6), kan være betydelig høyere enn tidligere antatt. Endelig har verken internasjonale politiske fora eller de nye myndighetene til tidligere okkuperte territorier noen gang omfavnet fjerning av ulovlig flyttede sivile bosettere som et passende virkemiddel."

¹³ Artikkel 49 i Den fjerde Genève-konvensjon: <https://lovdata.no/dokument/TRAKTAT/traktat/1949-08-12-4>

¹⁴ Se f.eks. Professor James Crawford SC i hans artikkel Opinion on Third Party Obligations with respect to Israeli Settlements in Palestinian Occupied Territories, 24. januar 2012, Tilgjengelig på: <http://www.tuc.org.uk/sites/default/files/tucfiles/LegalOpinionIsraeliSettlements.pdf>.

¹⁵ Kontorovich, Eugene, Unsettled: A Global Study of Settlements in Occupied Territories (7. september 2016). Northwestern Public Law Research Paper No. 16-20. Tilgjengelig på: <https://scinapse.io/papers/2519144915>

Rettslig standpunkt 7: Man kan hevde at folkeretten støtter en palestinsk rett til selvbestemmelse, men den overlater valget av omforente måter å oppfylle den retten på til de berørte parter. Hvordan man skal imøtekomme palestinernes rett til selvbestemmelse er derfor til syvende og sist et politisk snarere enn et juridisk spørsmål.

Folkenes rett til selvbestemmelse i henhold til folkeretten er notorisk kompleks og usikker. Når det gjelder et folk som søker selvbestemmelse i forhold til et territorium som en eksisterende stat krever suverenitet over, må egenskapene ved den autonomien som det folket tilkommer, fastsettes gjennom forhandlinger med den staten det gjelder. Autonomien kan komme til uttrykk på en rekke måter som for eksempel kunne inkludere en føderasjon av autonome enheter så som i Sveits eller Bosnia. Men dette må det folket som krever selvbestemmelse finne frem til i forhandlinger med den staten som de ønsker å oppnå autonom kontroll over et territorium fra. Dette er i bunn og grunn et politisk spørsmål. Utover det å sikre at retten til selvstyre ikke kommer i konflikt med eksisterende staters legitime territoriale og politiske rettigheter, stiller ikke folkeretten krav om noen spesiell form for autonomi.

På tross av Resolusjon 2334 og mange resolusjoner fra FNs Hovedforsamling om det motsatte, medfører ikke retten til selvbestemmelse, selv om den gjelder her, en automatisk rett til statsdannelse. Hvorvidt den leder til statsdannelse vil avhenge av en rekke faktorer.

Som det for eksempel fremgår av FNs Sikkerhetsråds Resolusjoner 242 og 338, tillater ikke folkeretten at et folks selvbestemmelse kommer i konflikt med suverenitetsrettighetene til en eksisterende stat, inkludert dens rettigheter til territorial integritet, politisk uavhengighet og sikre og forsvarbare grenser. Om vi i denne sammenheng antar at "palestinerne" for folkerettens formål er et folk, avhenger omfanget av deres rett til selvbestemmelse av omfanget av Israels legitime krav på territorial suverenitet. Dersom hele det territoriet som inngikk i Mandatet for Palestina i mai 1948, i samsvar med *uti possidetis juris* på det tidspunkt ble staten Israels suverene territorium, vil palestinsk selvstyre nødvendigvis bli begrenset til en form for autonomi som ikke kommer i konflikt med den suvereniteten.

Dessuten, når man skal fastsette form og utstrekning av Palestina-arabisk rett til selvbestemmelse, er det viktig å merke seg at det internasjonale samfunn allerede i betydelig grad har imøtekommet arabiske ønsker om selvstyre ved å opprette den fullstendig arabiske staten Jordan på 78 prosent av territoriet til det opprinnelige Mandatet for Palestina. Og videre: Israel har anerkjent ønsket til arabere som bor på territoriet vest for Jordandalen om en egen stat, og har handlet i god tro for å fastslå hvorvidt araberne seriøst ønsker fred med Israel ved å trekke tilbake sine væpnede styrker fra Gazastripen og ved å innføre en betydelig grad av selvstyre i områdene A og B på "Vestbredden." Likevel har Israel, når det gjelder suverenitet over "Vestbredden" inkludert Jerusalem og Gazastripen, ennå til gode å avstå sine suverenitetsrettigheter for noen del av disse territoriene. Formell avståelse av israelsk suverenitet, dersom dette skulle skje, vil foregå i samsvar med bilaterale forhandlinger i god tro mellom partene.

Endelig skal vilkårene for å oppfylle den palestinske retten til selvbestemmelse fastsettes gjennom forhandlinger mellom staten Israel og det Palestina-arabiske folk – med mindre partene bestemmer noe annet.

Rettslig standpunkt 8: Oslo-avtalene som ble fremforhandlet mellom Israel og PLO mellom 1993 og 2000, er fortsatt det eneste rammeverk for forhandlinger om palestinsk selvbestemmelse. De partene som

påtegnet avtalene som vitner, er rettslig bundet til å avstå fra å oppmuntre til brudd på Oslo-avtalene, og til ikke å ta andre skritt som kan påvirke forhandlingene om sluttstatus.

Israel og PLO har valgt å forhandle om vilkårene for palestinsk selvbestemmelse i henhold til de bestemmelser og forutsetninger som er fastlagt i Oslo-avtalene. De avtalene er fortsatt gjeldende og utgjør derfor det omforente rammeverket som selvbestemmelse for det palestinske folk skal fastsettes innenfor. "Jerusalem" og "bosettinger" er blant de saker som Israel og PLO er blitt enige om å løse i forhandlingene om permanent status. Man kan hevde at det å søke "ensidig" anerkjennelse av en palestinsk statsdannelse er i strid med vilkårene i Oslo-avtalene. Selv om interimperioden er utløpt og man ikke har oppnådd avtale om permanent status, er Oslo-avtalene fremdeles gyldige og bindende for de berørte parter.

Når det gjelder "post 1967"-territoriene, kan det hevdes at det komplekse arrangementet man skapte under Oslo-avtalene, hvor man delte inn territoriene i område A, B og C, har resultert i et spesielt rettsregime (*lex specialis*). Som instrumenter under folkeretten påfører Oslo-avtalene området en kompleks matrise av gjensidige rettigheter og forpliktelser som setter grenser for anvendelsen av generelle rettslige prinsipper. Gitt at Israel holder tilbake all "gjenværende" myndighet som ikke er overført til Det palestinske nasjonalråd, kan det hevdes at – i påvente av en endelig avtale – påvirker ikke Oslo-avtalene Israels underliggende krav på territorial suverenitet når det gjelder "Vestbredden" inkludert Jerusalem og Gazastripen.

Interimsavtalen (Oslo 2 fra 1995) forbyr begge parter å iverksette "noe som helst tiltak som vil endre statusen til Vestbredden og Gazastripen i påvente av resultatet av forhandlingene om permanent status." Den fremtidige statusen til disse territoriene og den palestinske enhetens egenskaper kan bare løses gjennom forhandlinger som reflekterer en balanse mellom konkurrerende interesser. Under forutsetning av at partene handler i god tro, kan det ikke iverksettes noen spesifikk løsning på disse spørsmålene uten gjensidig tilslutning fra både Israel og det Palestina-arabiske folk, og ethvert forsøk på å få en slik løsning iverksatt ville være et brudd på Oslo-avtalene. Av denne grunn kan det hevdes at handlingene til PLO for å søke anerkjennelse av Palestina innenfor FN – basert på de såkalte "grensene før 1967," er i strid med Oslo-avtalene. "Grensene før 1967" var ikke grenser i det hele tatt. De var ganske enkelt – *slik araberne den gang insisterte på* – våpenhvilelinjer som aldri skulle oppfattes som eller endog påvirke fremtidige nasjonale grenselinjer. Det kan likeledes hevdes at anerkjennelse av "Palestina" av EU (eller dens medlemsstater), Russland, USA, Egypt, Jordan eller Norge – som alle påtegnet Oslo-avtalene som vitner – på en slik måte at det ville kompromittere Israels krav på territorial suverenitet når det gjelder "Vestbredden" og Gazastripen, ville bryte deres forpliktelser under Oslo-avtalene.

Det har ofte blitt hevdet at byggevirkosomhet i Jerusalem eller andre deler av "Vestbredden" utgjør et "tiltak" som vil "endre statusen til "Vestbredden" i påvente av resultatet av forhandlingene om permanent status." Det er imidlertid vanskelig å se hvordan bygging eller utvidelse av fysiske bygninger i disse territoriene kunne endre statusen til "Vestbredden." Spørsmålet om bosettinger er en sak som uttrykkelig er reservert for forhandlingene om permanent status, sammen med "Jerusalem, flyktninger, sikkerhetsanordninger, grenser, relasjoner og samarbeid med andre naboer og andre saker av felles interesse." I påvente av vellykkede forhandlinger om disse sakene, bibeholder Israel sin fulle myndighet og ansvar innenfor Område C (inkludert Jerusalem). Disse inkluderer regulering og arealplanlegging. Slik man fikk demonstrert under forhandlingene i Camp David i 2000, har Israel gjentatte ganger indikert at man er villig, som en del av en endelig avtale, å oppgi kontrollen over en stor del av "Vestbredden," inkludert israelske bosettinger.

Man bør endelig merke seg at ved eksplisitt å inkorporere Resolusjonene 242 og 338 i de to Oslo-avtalene, anerkjenner Israel og palestinerne at ethvert utkomme av forhandlingene må være i overensstemmelse med de kriteriene som er fremsatt i de resolusjonene. Spesielt anerkjenner de at Israel ikke er forpliktet til å trekke seg tilbake fra alle territoriene fra "før 1967."

Rettslig standpunkt 9: Med hensyn blant annet til ferdighetene til en palestinsk enhet som effektivt og uavhengig skal kunne styre det relevante territoriet, er konklusjonen at "Palestina" fremdeles ikke tilfredsstillende de kriteriene for statsdannelse som gjelder under folkeretten.

I henhold til folkeretten utgjør en enhet en stat bare dersom den oppfyller en rekke velkjente og aksepterte krav. Et av de kravene er forekomsten av et regjerende myndighetsorgan som er i stand til å utøve myndighet over et definert territorium. I dag utøver ikke Den palestinske frigjøringsorganisasjonen, PLO, som hevder å være "den eneste legitime representant for det palestinske folk," effektiv myndighet over de territoriene den hevder utgjør "staten Palestina." Det faktum at mange stater offisielt har "anerkjent staten Palestina," betyr ikke at denne staten eksisterer. Anerkjennelse er ikke et kriterium for statsdannelse.

I henhold til Oslo-avtalene har de palestinske selvstyremyndighetene på "Vestbredden" rettigheter som nærmer seg uavhengig myndighet bare i Område A, og selv der holder Israel tilbake fullstendig ansvar for sikkerhet, relasjoner til omverdenen, ikke-delegert myndighet og myndighet over israelere, og i Område B og C opprettholder Israel ansvaret for sikkerhet og relasjoner til omverdenen. Den palestinske selvstyremyndigheten har rett til å utplassere sin politistyrke i Område A, men i Område B kan den bare gjøre det i samarbeid med Israel, og i Område C kan den ikke utplassere politistyrken i det hele tatt. I Områdene A og B har Den palestinske selvstyremyndigheten myndighet over rettslige spørsmål som vedrører territorium (så som utnyttelse av land), men Israel holder tilbake slik myndighet i Område C. Av disse grunner kan det nåværende regimet på "Vestbredden," i den grad det har blitt satt ut i livet under Oslo-avtalene, best beskrives som en form for palestinsk autonomi i første stadium, under overordnet tilsyn av staten Israel. Det faktum at Gazastripen kontrolleres av Hamas, begrenser Den palestinske selvstyremyndighetens styringsevne der.

Der er også en annen grunn til at den påståtte "staten Palestina" ikke utøver og ikke kan utøve tilstrekkelig suveren kontroll over et territorium slik det kreves etter folkeretten. Mye av – kanskje endog hele – "Vestbredden" (inkludert Jerusalem) og Gazastripen er – på basis av de argumenter som er drøftet i det foregående – en del av Israels ukrenkelige territorium hvis integritet må respekteres under doktrinen om territorial suverenitet. Med andre ord: Det er ikke mulig for en stat å bli til på territoriet som en eksisterende stat krever territorial suverenitet over, uten sistnevntes tilslutning, ettersom dette på en grunnleggende måte ville overtre denne statens territoriale ukrenkelighet – en grunnleggende rettighet som er reflektert i FN-pakten.

DELTAKERE PÅ HAAG-SEMINARET 28. OG 29. JUNI 2017

Dr. Bernie Arauz Cantón - Former lecturer at Bradford University

Mr. Robert W. Ash - Senior Counsel, American Center for Law and Justice (ACLJ)

Prof. Avi Bell - Professor, Faculty of Law, Bar Ilan University and University of San Diego School of Law

Mr. Keath Blatt - In-house Counsel, The American Israel Public Affairs Committee (AIPAC)

Dr. Matthijs de Blois - Assistant Professor, Faculty of Law, University of Utrecht; Senior Fellow, The Hague Initiative for International Cooperation (*thinc.*)

Prof. Wolfgang Bock – Associate Professor, Justus Liebig University, Giessen, Germany

Mr. Mario Bramnick - National Hispanic Advisory Counsel for President Trump

Mrs. Mikayla Brier-Mills - Law student, Bond University, Australia
Mr. Diederik van Dijk – Senator, Dutch Reformed Political Party (SGP)
Mr. Jorge E. Garcia Velez – Lawyer, Paris, France

Dr. Mark Goldfeder - Special Counsel for International Affairs at the American Center for Law and Justice, Senior Lecturer at Emory Law School and Senior Fellow at the Center for the Study of Law and Religion

Ms. Natasha Hausdorff - Barrister, Director UK Lawyers for Israel
Mr. Fabian B. Pascoal - International lawyer, Jakarta

Prof. Jeremy Rabkin - Professor of International and Constitutional Law, Antonin Scalia Law School, George Mason University

Ms. Yifa Segal - Director, International Law Forum, Jerusalem

Mr. Kees van der Staaij - Member of Dutch Parliament; Leader of the Dutch Reformed Political Party (SGP)

Mrs. Karen Stahl-Don - Lawyer, Legal Grounds Campaign, Jerusalem

Mr. Alan Stephens - Former Publishing Director, Kluwer Law International; Director of Research, Clemens Nathan Research Centre, London; Counsellor, The Hague Initiative for International Cooperation (*thinc.*)

Prof. Li-ann Thio - Professor of International Law, National University of Singapore

Mr. Andrew Tucker - Founding director, The Hague Initiative for International Cooperation (*thinc.*) and Legal Counsel, European Coalition for Israel

Mr. Jonathan Turner - Barrister, Chairman UK Lawyers for Israel

Dr. Cynthia Day Wallace – International lawyer and author; former Senior Adviser to the Executive Secretary of the United Nations Economic Commission for Europe (UNECE); Senior Fellow, The Hague Initiative for International Cooperation (*thinc.*)

VEDLEGG

1. Balfour-erklæringen av 2. november 1917

Foreign Office,
November 2nd, 1917.

Dear Lord Rothschild,

I have much pleasure in conveying to you, on behalf of His Majesty's Government, the following declaration of sympathy with Jewish Zionist aspirations which has been submitted to, and approved by, the Cabinet

"His Majesty's Government view with favour the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people, and will use their best endeavours to facilitate the achievement of this object, it being clearly understood that nothing shall be done which may prejudice the civil and religious rights of existing non-Jewish communities in Palestine, or the rights and political status enjoyed by Jews in any other country"

I should be grateful if you would bring this declaration to the knowledge of the Zionist Federation.

Y. in
Arthur Balfour

2. Artikkel 22 fra Folkeforbundets pakt av 28 juni 1919

To those colonies and territories which as a consequence of the late war have ceased to be under the sovereignty of the States which formerly governed them and which are inhabited by peoples not yet able to stand by themselves under the strenuous conditions of the modern world, there should be applied the principle that the well-being and development of such peoples form a sacred trust of civilisation and that securities for the performance of this trust should be embodied in this Covenant.

The best method of giving practical effect to this principle is that the tutelage of such peoples should be entrusted to advanced nations who by reason of their resources, their experience or their geographical position can best undertake this responsibility, and who are willing to accept it, and that this tutelage should be exercised by them as Mandatories on behalf of the League.

The character of the mandate must differ according to the stage of the development of the people, the geographical situation of the territory, its economic conditions and other similar circumstances.

Certain communities formerly belonging to the Turkish Empire have reached a stage of development where their existence as independent nations can be provisionally recognized subject to the rendering of administrative advice and assistance by a Mandatory until such time as they are able to stand alone. The wishes of these communities must be a principal consideration in the selection of the Mandatory.

Other peoples, especially those of Central Africa, are at such a stage that the Mandatory must be responsible for the administration of the territory under conditions which will guarantee freedom of conscience and religion, subject only to the maintenance of public order and morals, the prohibition of abuses such as the slave trade, the arms traffic and the liquor traffic, and the prevention of the establishment of fortifications or military and naval bases and of military training of the natives for other than police purposes and the defence of territory, and will also secure equal opportunities for the trade and commerce of other Members of the League.

There are territories, such as South-West Africa and certain of the South Pacific Islands, which, owing to the sparseness of their population, or their small size, or their remoteness from the centres of civilisation, or their geographical contiguity to the territory of the Mandatory, and other circumstances, can be best administered under the laws of the Mandatory as integral portions of its territory, subject to the safeguards above mentioned in the interests of the indigenous population.

In every case of mandate, the Mandatory shall render to the Council an annual report in reference to the territory committed to its charge.

The degree of authority, control, or administration to be exercised by the Mandatory shall, if not previously agreed upon by the Members of the League, be explicitly defined in each case by the Council.

A permanent Commission shall be constituted to receive and examine the annual reports of the Mandatories and to advise the Council on all matters relating to the observance of the mandates.

3. San Remo-resolusjonen av 25. april 1920

It was agreed –

To accept the terms of the Mandates Article as given below with reference to Palestine, on the understanding that there was inserted in the proces-verbal an undertaking by the Mandatory Power that this would not involve the surrender of the rights hitherto enjoyed by the non-Jewish communities in Palestine; this undertaking not to refer to the question of the religious protectorate of France, which had been settled earlier in the previous afternoon by the undertaking given by the French Government that they recognized this protectorate as being at an end.

that the terms of the Mandates Article should be as follows:

The High Contracting Parties agree that Syria and Mesopotamia shall, in accordance with the fourth paragraph of Article 22, Part I (Covenant of the League of Nations), be provisionally recognized as independent States, subject to the rendering of administrative advice and assistance by a mandatory until such time as they are able to stand alone. The boundaries of the said States will be determined, and the selection of the Mandatories made, by the Principal Allied Powers.

The High Contracting Parties agree to entrust, by application of the provisions of Article 22, the administration of Palestine, within such boundaries as may be determined by the Principal Allied Powers, to a Mandatory, to be selected by the said Powers. The Mandatory will be responsible for putting into effect the declaration originally made on November 8, 1917, by the British Government, and adopted by the other Allied Powers, in favour of the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people, it being clearly understood that nothing shall be done which may prejudice the civil and religious rights of existing non-Jewish communities in Palestine, or the rights and political status enjoyed by Jews in any other country.

4. Mandatet for Palestina av 24. juli 24 1922 (Relevante bestemmelser)

Whereas the Principal Allied Powers have agreed, for the purpose of giving effect to the provisions of Article 22 of the Covenant of the League of Nations, to entrust to a Mandatory selected by the said Powers the administration of the territory of Palestine, which formerly belonged to the Turkish Empire, within such boundaries as may be fixed by them; and

Whereas the Principal Allied Powers have also agreed that the Mandatory should be responsible for putting into effect the declaration originally made on November 2nd, 1917, by the Government of His Britannic Majesty, and adopted by the said Powers, in favour of the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people, it being clearly understood that nothing should be done which might prejudice the civil and religious rights of existing non -Jewish communities in Palestine, or the rights and political status enjoyed by Jews in any other country; and

Whereas recognition has thereby been given to the historical connection of the Jewish people with Palestine and to the grounds for reconstituting their national home in that country; and Whereas the Principal Allied Powers have selected His Britannic Majesty as the Mandatory for Palestine; and Whereas the mandate in respect of Palestine has been formulated in the following terms and submitted to the Council of the League for approval; and Whereas His Britannic Majesty has accepted the mandate in respect of Palestine and undertaken to exercise it on behalf of the League of Nations in conformity with the following provisions; and

Whereas by the afore-mentioned Article 22 (paragraph 8), it is provided that the degree of authority, control or administration to be exercised by the Mandatory, not having been previously agreed upon by the Members of the League, shall be explicitly defined by the Council of the League of Nations;

Confirming the said mandate, defines its terms as follows:

Article 1 - The Mandatory shall have full powers of legislation and of administration, save as they may be limited by the terms of this mandate.

Article 2 - The Mandatory shall be responsible for placing the country under such political, administrative and economic conditions as will secure the establishment of the Jewish national home, as laid down in the preamble, and the development of self -governing institutions, and also for safeguarding the civil and religious rights of all the inhabitants of Palestine, irrespective of race and religion.

Article 3 - The Mandatory shall, so far as circumstances permit, encourage local autonomy.

Article 4 - An appropriate Jewish agency shall be recognised as a public body for the purpose of advising and co-operating with the Administration of Palestine in such economic, social and other matters as may affect the establishment of the Jewish national home and the interests of the Jewish population in Palestine, and, subject always to the control of the Administration, to assist and take part in the development of the country.

The Zionist organisation, so long as its organisation and constitution are in the opinion of the Mandatory appropriate, shall be recognised as such agency. It shall take steps in consultation with His Britannic Majesty's Government to secure the cooperation of all Jews who are willing to assist in the establishment of the Jewish national home.

Article 5 - The Mandatory shall be responsible for seeing that no Palestine territory shall be ceded or leased to, or in any way placed under the control of, the Government of any foreign Power.

Article 6 - The Administration of Palestine, while ensuring that the rights and position of other sections of the population are not prejudiced, shall facilitate Jewish immigration under suitable conditions and shall encourage, in co-operation with the Jewish agency. referred to in Article 4, close settlement by Jews, on the land, including State lands and waste lands not required for public purposes.

5. Artikkel 80 fra FN-pakten av 26. juni 1945

Except as may be agreed upon in individual trusteeship agreements, made under Articles 77, 79, and 81, placing each territory under the trusteeship system, and until such agreements have been concluded, nothing in this Chapter shall be construed in or of itself to alter in any manner the rights whatsoever of any states or any peoples or the terms of existing international instruments to which Members of the United Nations may respectively be parties.

Paragraph 1 of this Article shall not be interpreted as giving grounds for delay or postponement of the negotiation and conclusion of agreements for placing mandated and other territories under the trusteeship system as provided for in Article 77.

6. FNs Sikkerhetsråds Resolusjon 242 av 22. november 1967

November 22, 1967

The Security Council,

Expressing its continuing concern with the grave situation in the Middle East,

Emphasizing the inadmissibility of the acquisition of territory by war and the need to work for a just and lasting peace in which every State in the area can live in security,

Emphasizing further that all Member States in their acceptance of the Charter of the United Nations have undertaken a commitment to act in accordance with Article 2 of the Charter,

1. *Affirms* that the fulfillment of Charter principles requires the establishment of a just and lasting peace in the Middle East which should include the application of both the following principles:
 - (i) Withdrawal of Israeli armed forces from territories occupied in the recent conflict;
 - (ii) Termination of all claims or states of belligerency and respect for and acknowledgement of the sovereignty, territorial integrity and political independence of every State in the area and their right to live in peace within secure and recognized boundaries free from threats or acts of force;
2. *Affirms further* the necessity—
 - (a) For guaranteeing freedom of navigation through international waterways in the area;
 - (b) For achieving a just settlement of the refugee problem;
 - (c) For guaranteeing the territorial inviolability and political independence of every State in the area, through measures including the establishment of demilitarized zones;
3. *Requests* the Secretary-General to designate a Special Representative to proceed to the Middle East to establish and maintain contacts with the States concerned in order to promote agreement and assist efforts to achieve a peaceful and accepted settlement in accordance with the provisions and principles in this resolution;
4. *Requests* the Secretary-General to report to the Security Council on the progress of the efforts of the Special Representative as soon as possible.

7. FNs Sikkerhetsråds Resolusjon 2334 av 23. desember 2016

The Security Council,

Reaffirming its relevant resolutions, including resolutions 242 (1967), 338 (1973), 446 (1979), 452 (1979), 465 (1980), 476 (1980), 478 (1980), 1397 (2002), 1515 (2003), and 1850 (2008),

Guided by the purposes and principles of the Charter of the United Nations, and reaffirming, *inter alia*, the inadmissibility of the acquisition of territory by force,

Reaffirming the obligation of Israel, the occupying Power, to abide scrupulously by its legal obligations and responsibilities under the Fourth Geneva Convention relative to the Protection of Civilian Persons in Time of War, of 12 August 1949, and *recalling* the advisory opinion rendered on 9 July 2004 by the International Court of Justice,

Condemning all measures aimed at altering the demographic composition, character and status of the Palestinian Territory occupied since 1967, including East Jerusalem, including, *inter alia*, the construction and expansion of settlements, transfer of Israeli settlers, confiscation of land, demolition of homes and displacement of Palestinian civilians, in violation of international humanitarian law and relevant resolutions,

Expressing grave concern that continuing Israeli settlement activities are dangerously imperilling the viability of the two-State solution based on the 1967 lines,

Recalling the obligation under the Quartet Roadmap, endorsed by its resolution 1515 (2003), for a freeze by Israel of all settlement activity, including “natural growth”, and the dismantlement of all settlement outposts erected since March 2001,

Recalling also the obligation under the Quartet roadmap for the Palestinian Authority Security Forces to maintain effective operations aimed at confronting all those engaged in terror and dismantling terrorist capabilities, including the confiscation of illegal weapons,

Condemning all acts of violence against civilians, including acts of terror, as well as all acts of provocation, incitement and destruction,

Reiterating its vision of a region where two democratic States, Israel and Palestine, live side by side in peace within secure and recognized borders,

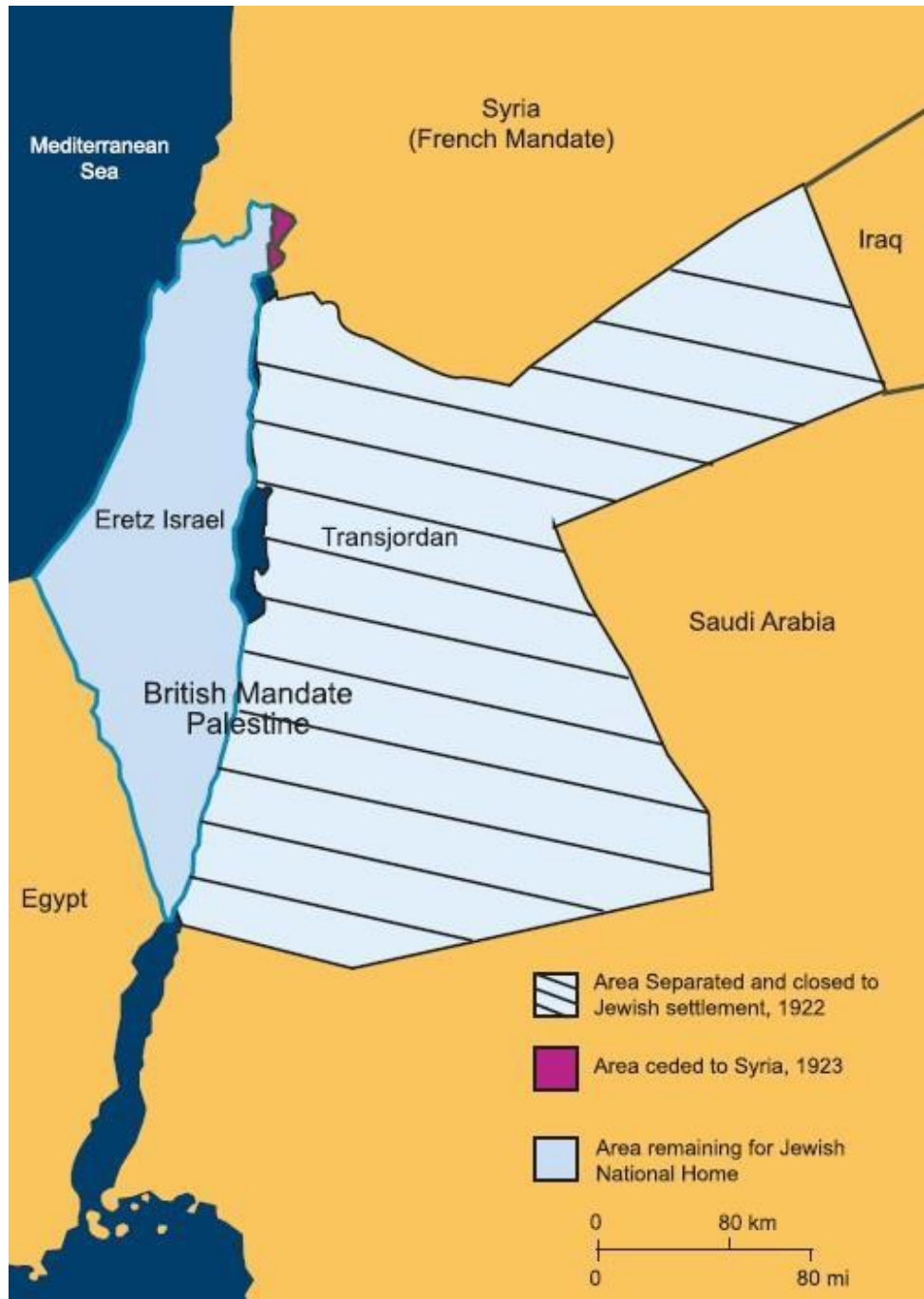
Stressing that the status quo is not sustainable and that significant steps, consistent with the transition contemplated by prior agreements, are urgently needed in order to (i) stabilize the situation and to reverse negative trends on the ground, which are steadily eroding the two-State solution and entrenching a one-State reality, and (ii) to create the conditions for successful final status negotiations and for advancing the two-State solution through those negotiations and on the ground,

1. *Reaffirms* that the establishment by Israel of settlements in the Palestinian territory occupied since 1967, including East Jerusalem, has no legal validity and constitutes a flagrant violation under international law and a major obstacle to the achievement of the two-State solution and a just, lasting and comprehensive peace;
2. *Reiterates* its demand that Israel immediately and completely cease all settlement activities in the occupied Palestinian territory, including East Jerusalem, and that it fully respect all of its legal obligations in this regard;

3. *Underlines* that it will not recognize any changes to the 4 June 1967 lines, including with regard to Jerusalem, other than those agreed by the parties through negotiations;
4. *Stresses* that the cessation of all Israeli settlement activities is essential for salvaging the two-State solution, and calls for affirmative steps to be taken immediately to reverse the negative trends on the ground that are imperiling the two-State solution;
5. *Calls* upon all States, bearing in mind paragraph 1 of this resolution, to distinguish, in their relevant dealings, between the territory of the State of Israel and the territories occupied since 1967;
6. *Calls* for immediate steps to prevent all acts of violence against civilians, including acts of terror, as well as all acts of provocation and destruction, calls for accountability in this regard, and calls for compliance with obligations under international law for the strengthening of ongoing efforts to combat terrorism, including through existing security coordination, and to clearly condemn all acts of terrorism;
7. *Calls upon* both parties to act on the basis of international law, including international humanitarian law, and their previous agreements and obligations, to observe calm and restraint, and to refrain from provocative actions, incitement and inflammatory rhetoric, with the aim, *inter alia*, of de-escalating the situation on the ground, rebuilding trust and confidence, demonstrating through policies and actions a genuine commitment to the two-State solution, and creating the conditions necessary for promoting peace;
8. *Calls upon* all parties to continue, in the interest of the promotion of peace and security, to exert collective efforts to launch credible negotiations on all final status issues in the Middle East peace process and within the time frame specified by the Quartet in its statement of 21 September 2010;
9. *Urges in this regard* the intensification and acceleration of international and regional diplomatic efforts and support aimed at achieving, without delay a comprehensive, just and lasting peace in the Middle East on the basis of the relevant United Nations resolutions, the Madrid terms of reference, including the principle of land for peace, the Arab Peace Initiative and the Quartet Roadmap and an end to the Israeli occupation that began in 1967; and *underscores* in this regard the importance of the ongoing efforts to advance the Arab Peace Initiative, the initiative of France for the convening of an international peace conference, the recent efforts of the Quartet, as well as the efforts of Egypt and the Russian Federation;
10. *Confirms its determination* to support the parties throughout the negotiations and in the implementation of an agreement;
11. *Reaffirms* its determination to examine practical ways and means to secure the full implementation of its relevant resolutions;
12. *Requests* the Secretary-General to report to the Council every three months on the implementation of the provisions of the present resolution;
13. *Decides* to remain seized of the matter.

KART

Kart 1: Det britiske mandat

Kilde: YESHA Council

Kart 2: FN's delingsplan (1947)

Kilde: YESHA Council

Kart 3: Israel etter våpenhvileavtalene av 1949

Kilde: Jewish Virtual Library

Kart 4: Israel etter Seksdagerskrigen (10. juni 1967)

Kilde: YESHA Council

Kart 5: Israel etter fredsavtalen med Egypt (1982)

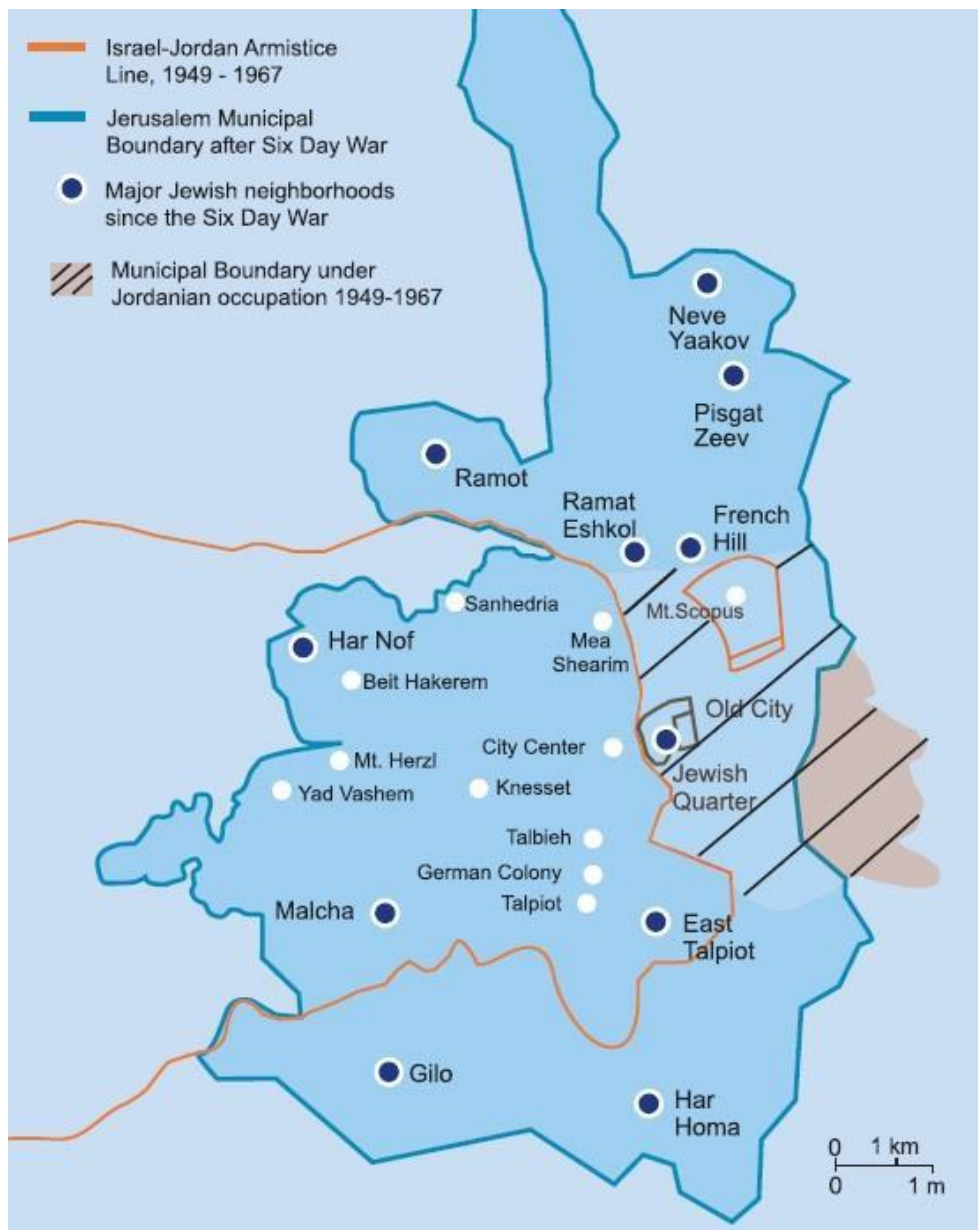

Kart 6: Oslo-avtalene (1993 - 1995)

Kilde: YESHA Council

Kart 7: Jerusalems kommunegrense (etter Seksdagerskrigen)

Kilde: YESHA Council

thinc.

THE HAGUE INITIATIVE
for INTERNATIONAL CO-OPERATION

Haag-initiativet for internasjonalt samarbeid (*thinc.*) er et initiativ til å studere forholdet mellom Israel og nasjonene for å fremme internasjonal fred og sikkerhet, vennskapelige forhold mellom nasjoner og fredelig løsning på konflikter basert på prinsippene for rettferdighet og folkerett.
